

Procesdeltager: »BMF Port Burgas« EAD

Konklusion

- 1) Artikel 2, nr. 3) og 5), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/72/EF af 13. juli 2009 om fælles regler for det indre marked for elektricitet og om ophævelse af direktiv 2003/54/EF skal fortolkes således, at
  - de ikke er til hinder for en national lovgivning som den i hovedsagen omhandlede, hvorefter transformation af elektrisk spænding for at muliggøre overgang fra højspænding til mellemspænding er omfattet af et elektricitetstransmissionssystem
  - de er derimod til hinder for en sådan lovgivning, der definerer begreberne »elektricitetstransmissionssystem« og »elektricitetsdistributionssystem« ikke alene på baggrund af kriteriet om spændingsniveauet, men også på baggrund af ejendomsretten til de aktiver, der benyttes til at udøve de respektive aktiviteter transmission og distribution.
  - Denne fortolkning berører imidlertid ikke dels anvendelsen af direktivets artikel 17, stk. 1, litra a), hvorefter en uafhængig transmissionssystemoperatør skal være ejer af dette system, dels medlemsstaternes ret til at pålægge distributionssystemoperatøren forpligtelsen til at være ejer af dette system, forudsat at denne betingelse ikke udgør en hindring for opfyldelsen af det med dette direktiv forfulgte mål, særligt ved at fritage et sådant system for forpligtelsen til at overholde de regler, som finder anvendelse på det i medfør heraf, hvilket det tilkommer den forelæggende ret at efterprøve.
- 2) Direktiv 2009/72, navnlig dets artikel 2, nr. 3)-6), og artikel 32, stk. 1, skal fortolkes således, en bruger, som er tilsluttet et elektricitetssystems mellemspændingsanordning, ikke nødvendigvis skal betragtes som kunde hos den distributionssystemoperatør, der har en licens til distribution af elektricitet inden for det pågældende område, uanset hvilke aftaleforhold der består mellem denne bruger og elektricitetstransmissionssystemoperatøren, idet en sådan bruger kan betragtes som elektricitetstransmissionssystemets kunde, når vedkommende er forbundet med en mellemspændingsanordning, der, hvilket det tilkommer den forelæggende ret at efterprøve, er en del af en elektrisk understation, hvis aktivitet, der består i transformation af elektrisk spænding for at muliggøre overgang fra højspænding til mellemspænding, er omfattet af dette systems aktivitet.

(¹) EUT C 123 af 9.4.2018.

Domstolens dom (Store Afdeling) af 15. oktober 2019 – europæisk arrestordre udstedt mod Dumitru-Tudor Dorobantu (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Hanseatisches Oberlandesgericht Hamburg – Tyskland)

(Sag C-128/18) (¹)

(Præjudiciel forelæggelse – politisamarbejde og retsligt samarbejde i straffesager – rammeafgørelse 2002/584/RIA – europæisk arrestordre – grunde til at afslå fuldbyrdelse – artikel 4 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder – forbud mod umenneskelig eller nedværdigende behandling – forholdene under frihedsberøvelse i den udstedende medlemsstat – vurdering, der skal foretages af den fuldbyrdende judicielle myndighed – kriterier)

(2019/C 423/07)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Hanseatisches Oberlandesgericht Hamburg

Parter i hovedsagen

Dumitru-Tudor Dorobantu

Konklusion

Artikel 1, stk. 3, i Rådets rammeafgørelse 2002/584/RIA af 13. juni 2002 om den europæiske arrestordre og om procedurerne for overgivelse mellem medlemsstaterne, som ændret ved Rådets rammeafgørelse 2009/299/RIA af 26. februar 2009, sammenholdt med artikel 4 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, skal fortolkes således, at når den fuldbyrdende judicielle myndighed råder over objektive, pålidelige, præcise og behørigt ajourførte oplysninger, som godtgør, at der foreligger systemiske eller generelle mangler ved forholdene under frihedsberøvelse i den udstedende medlemsstats fængsler, skal den med henblik på at vurdere, om der foreligger vægtige grunde til at antage, at den person, der er omfattet af en europæisk arrestordre, efter sin overgivelse til denne medlemsstat løber en reel risiko for at blive underkastet en umenneskelig eller nedværdigende behandling som omhandlet i nævnte artikel 4, tage hensyn til samtlige relevante materielle aspekter af forholdene under frihedsberøvelse i det fængsel, hvor det konkret påtænkes at frihedsberøve denne person, såsom det personlige rum, som er til rådighed pr. indsat i en celle i dette fængsel, de sanitære forhold og omfanget af den indsatte bevægelsesfrihed inden for fængslet. Denne vurdering er ikke begrænset til en prøvelse af åbenlyst utilstrækkelige forhold. Med henblik på en sådan vurdering skal den fuldbyrdende judicielle myndighed anmode den udstedende judicielle myndighed om at fremsende de oplysninger, som den fuldbyrdende judicielle myndighed finder nødvendige, og den skal principielt stole på de garantier, som den udstedende judicielle myndighed giver, såfremt der ikke foreligger noget præcist forhold, som gør det muligt at antage, at forholdene under frihedsberøvelse er i strid med artikel 4 i chartret om grundlæggende rettigheder.

Hvad navnlig angår det personlige rum, som er til rådighed pr. indsat, skal den fuldbyrdende judicielle myndighed, eftersom der ikke på nuværende tidspunkt er fastsat EU-retlige minimumsregler herfor, tage hensyn til de minimumskrav, der følger af artikel 3 i den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder, undertegnet i Rom den 4. november 1950, således som denne fortolkes af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol. Mens der ved beregningen af det personlige rum, der er til rådighed, ikke skal tages hensyn til det areal, hvor der er anbragt sanitære installationer, skal beregningen medtage det areal, der er optaget af møbler. De indsatte skal imidlertid bevare muligheden for at kunne bevæge sig normalt rundt i cellen.

Den fuldbyrdende judicielle myndighed kan ikke afvise, at der foreligger en reel risiko for umenneskelig eller nedværdigende behandling, alene med den begrundelse, at den pågældende person i den udstedende medlemsstat har adgang til retsmidler, der gør det muligt for den pågældende at anfægte forholdene under frihedsberøvelsen, eller at der i denne medlemsstat findes lovgivningsmæssige og strukturelle foranstaltninger, der har til formål at styrke kontrollen med forholdene under frihedsberøvelse.

Såfremt nævnte myndighed konstaterer, at der foreligger vægtige grunde til at antage, at den pågældende person efter sin overgivelse til den udstedende medlemsstat løber en sådan risiko som følge af de forhold under frihedsberøvelse, der hersker i det fængsel, hvor det konkret påtænkes at frihedsberøve den pågældende, kan denne omstændighed ikke med henblik på at afgøre, om der skal ske overgivelse, afvejes i forhold til hensynet til effektiviteten af det retslige samarbejde i straffesager samt til princippet om gensidig tillid og princippet om gensidig anerkendelse.

(¹) EUT C 268 af 30.7.2018.

Domstolens dom (Store Afdeling) af 7. oktober 2019 – Safeway Ltd mod Andrew Richard Newton og Safeway Pension Trustees Ltd (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Court of Appeal – Det Forenede Kongerige)

(Sag C-171/18) (¹)

(Præjudiciel forelæggelse – socialpolitik – EF-traktatens artikel 119 (efter ændring nu artikel 141 EF) – mandlige og kvindelige arbejdstagere – ligeløn – privat erhvervstilknyttet alderspensionsordning – normal pensionsalder forskellig alt efter køn – datoen for vedtagelse af foranstaltninger, som tilvejebringer ligebehandling – ensretning med tilbagevirkende kraft af denne alder til det aldersniveau, som gælder for personer, der tidligere blev behandlet ugunstigt)

(2019/C 423/08)

Processprog: engelsk

Den forelæggende ret

Court of Appeal